DOMSTOLENS DOM

15. maj 1997 *

I sag C-355/95 P,

Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD), Deggendorf (Tyskland), ved advokaterne Walter Forstner, Lutz Radtke og Karl-Heinz Schupp, Deggendorf, bistået af Michael Schweitzer, professor ved universitetet i Passau, og med valgt adresse i Luxembourg hos Stein, Bayerische Landesbank International SA, 7-9, boulevard Royal,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 13. september 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-244/93 og T-486/93, TWD mod Kommissionen (Sml. II, s. 2265), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paul F. Nemitz og Anders Jessen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray og L. Sevón samt dommerne C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann (refererende dommer), H. Ragnemalm og M. Wathelet,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. december 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. november 1995 har Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) (herefter »TWD«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af Rettens dom af 13. september 1995 i de forenede sager T-244/93 og T-486/93, TWD mod Kommissionen (Sml. II, s. 2265, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for sagsøgerens påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning 91/391/EØF af 26. marts 1991 om den tyske regerings støtte til den i Deggendorf (Bayern) beliggende virksomhed Deggendorf GmbH, der fremstiller garn af polyamider og polyester (EFT L 215, s. 16, herefter »TWD II-beslutningen«), og annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning 92/330/EØF af 18. december 1991 om en støtte fra Tyskland til virksomheden Textilwerke Deggendorf GmbH (EFT 1992 L 183, s. 36, herefter »TWD III-beslutningen«).

2 Hvad angår de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for sagen, fremgår følgende af den appellerede dom:

»1 I perioden 1981-1983 modtog det sagsøgende selskab, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (herefter 'TWD'), som driver virksomhed inden for sektoren for syntetiske fibre, en statsstøtte, som ikke oprindelig var anmeldt til Kommissionen, og som bestod i et tilskud fra den tyske forbundsregering på 6,12 mio. DM og et lån fra delstaten Bayern på 11 mio. DM på særligt gunstige vilkår (herefter 'TWD I-støtten'). Efter at de tyske myndigheder på Kommissionens gentagne opfordringer havde foretaget en forsinket anmeldelse i marts og juli 1985, vedtog Kommissionen den 21. maj 1986 beslutning 86/509/EØF om støtte ydet af Forbundsrepublikken Tyskland og Land Bayern til en producent af polyamid- og polyestergarn i Deggendorf (EFT L 300, s. 34, herefter 'TWD I-beslutningen'), hvori Kommissionen fastslog, at den omhandlede støtte var retsstridig, da den dels i strid med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, ikke var blevet anmeldt til Kommissionen, dels var uforenelig med fællesmarkedet, idet den ikke opfyldte nogen af betingelserne i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, og navnlig var i strid med den støttekodeks, som gælder inden for sektoren for garn og syntetiske fibre (herefter 'sektorkodeks'). Ifølge beslutningen skulle støtten tilbagebetales. Da TWD I-beslutningen ikke er blevet anfægtet, er den blevet endelig.

2 Den 19. marts 1987 tilbagekaldte det tyske Forbundsøkonomiministerium erklæringerne om det tilskud på 6,12 mio. DM, som den tyske forbundsregering havde ydet med henblik på, at tilskuddet blev tilbagebetalt i overensstemmelse med TWD I-beslutningen. Sagsøgeren anfægtede imidlertid denne tilbagekaldelse ved et sagsanlæg ved de nationale administrative domstole, først ved Verwaltungsgericht Köln og dernæst under en sag om appel af dennes dom til Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen.

3 Den 31. oktober 1989 anmeldte Forbundsrepublikken Tyskland et andet projekt til Kommissionen om støtte til sagsøgeren, som vedrørte et nyt tilskud på

4,52 mio. DM samt ydelse af to lån på henholdsvis 6 og 14 mio. DM på særligt gunstige vilkår (herefter 'TWD II-støtten'). Den 26. marts 1991 vedtog Kommissionen beslutning 91/391/EØF om den tyske regerings støtte til den i Deggendorf (Bayern) beliggende virksomhed Deggendorf GmbH, der fremstiller garn af polyamider og polyester (EFT L 215, s. 16, herefter 'TWD II-beslutningen'). Artikel 1 og 2 i TWD II-beslutningen bestemmer således:

'Artikel 1

Støtten til Deggendorf GmbH i form af et tilskud på 4,52 mio. DM og to lån på lempelige vilkår på 6 og 14 mio. DM med en løbetid på henholdsvis tolv og otte år til en rente på 5% og med en afdragsfri periode på to år, som blev anmeldt til Kommissionen ved skrivelse af 31. oktober 1989 fra de tyske myndigheder, er forenelig med fællesmarkedet, jf. EØF-traktatens artikel 92.

Artikel 2

De tyske myndigheder udsætter udbetalingen af den i artikel 1 i denne beslutning omhandlede støtte til Deggendorf GmbH, indtil de har inddrevet den i artikel 1 i TWD I-beslutningen omhandlede støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet.'

...

5 I mellemtiden havde de tyske myndigheder den 25. februar 1991 anmeldt et tredje støtteprojekt til fordel for sagsøgeren til Kommissionen, som skulle ydes i form af lån til en subsidieret rentesats (herefter 'TWD III-støtten'). Denne støtte vedrørte nogle investeringer, som skulle foretages i virksomheden Pietsch, der er specialiseret i fremstilling af tekstilgardiner, og som sagsøgeren har overtaget. Den 18. december 1991 vedtog Kommissionen beslutning 92/330/EØF om et støtteprojekt til fordel for virksomheden Textilwerke Deggendorf GmbH (EFT 1992 L 183, s. 36, herefter 'TWD III-beslutningen'), hvis konklusion er affattet i tilsvarende vendinger som konklusionen i TWD II-beslutningen. Konklusionen i TWD III-beslutningen lyder således:

'Artikel 1

Støtten til Textilwerke Deggendorf GmbH i form af to lån til en subsidieret rentesats på 2,8 og 3 mio. DM med en løbetid på henholdsvis 15 og 8 år til en rente på 4,5% og med en afdragsfri periode på tre år, som blev anmeldt til Kommissionen ved skrivelse af 25. februar 1991 fra de tyske myndigheder, er forenelig med det fælles marked, jf. EØF-traktatens artikel 92.

Artikel 2

De tyske myndigheder udsætter udbetalingen af den i artikel 1 omhandlede støtte til Deggendorf, indtil de har inddrevet den i artikel 1 i beslutning 86/509/EØF omhandlede støtte, der er uforenelig med det fælles marked.

Artikel 3

Den tyske regering underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme beslutningen.

...'«

Den appellerede dom

3 I den appellerede dom behandlede Retten for det første anbringenderne om Kommissionens inkompetence og om, at der forelå en tilsidesættelse af principperne om kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne.

4 Hvad angår anbringendet om Kommissionens manglende kompetence til at vedtage artikel 2 i TWD II- og TWD III-beslutningerne bemærkede Retten for det første i præmis 46, at en retsakts konklusion skal fortolkes på baggrund af de grunde, som har ført til dens vedtagelse. Efter at Retten havde gennemgået begrundelsen for TWD II- og TWD III-beslutningerne, navnlig syvende betragtning til TWD II-beslutningen, som findes i afsnit V, og hvori det udtales, at »den samlede virkning af den ulovlige støtte, som [TWD] har nægtet at tilbagebetale siden 1986, og den nye investeringsstøtte ... vil give virksomheden en særlig stor og uberettiget fordel, som vil ændre samhandelsvilkårene på en måde, der vil stride mod den fælles interesse«, fastslog den i præmis 51, at de to beslutninger måtte fortolkes således, at de nye støtteforanstaltninger betragtet hver for sig, kan være forenelige med fællesmarkedet, men ikke kan godkendes efter traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), så længe den samlede virkning af den tidligere og den nye støtte ikke er ophævet.

5 Som følge heraf udtalte Retten i præmis 52, at de anfægtede beslutningers konklusioner ikke kunne fortolkes som en ubetinget erklæring om støttens forenelighed med fællesmarkedet (artikel 1), hvortil der var knyttet en ulovlig suspensiv betingelse (artikel 2). Tværtimod fandt Retten, at det af en gennemgang af de pågældende beslutninger fremgik, at Kommissionen ikke ville have fastslået, at den nye TWD II- og TWD III-støtte var forenelig med fællesmarkedet, hvis ikke betingelsen i artikel 2 var opfyldt. Formålet med artikel 2 i beslutningernes konklusion var nemlig netop at gøre det muligt at fastslå i artikel 1, at støtten var forenelig med fællesmarkedet.

6 Retten undersøgte derfor, om Kommissionen var kompetent til at vedtage beslutninger, hvortil der var knyttet betingelser om tildeling af støtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

7 Herom bemærkede Retten i præmis 55, at Kommissionens kompetence efter traktatens artikel 93, stk. 2, til at beslutte, om en støtte skal »ændres«, også indebærer, at Kommissionen, når den godkender en støtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), kan knytte visse betingelser til beslutningen for at sikre, at den godkendte støtte ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, som strider mod den fælles interesse. Endvidere henviste Retten i præmis 56 til Domstolens praksis, hvorefter Kommissionen, når den undersøger, om en statsstøtte er forenelig med fællesmarkedet, skal tage hensyn til alle relevante forhold, herunder i givet fald den sammenhæng, hvori statsstøtten indgår, og som allerede er blevet vurderet i forbindelse med en tidligere beslutning, samt de forpligtelser, denne tidligere beslutning måtte medføre for en medlemsstat.

8 Heraf udledte Retten i præmis 56, at Kommissionen var kompetent til at tage hensyn dels til den eventuelle samlede virkning af den tidligere TWD I-støtte og den nye TWD II- og TWD III-støtte, dels til, at TWD I-støtten, som var erklæret ulovlig ved TWD I-beslutningen, ikke var blevet tilbagebetalt.

9 Endelig gennemgik Retten i præmis 58 og 59 anbringendet om, at Kommissionen havde fulgt en procedure, som ikke er foreskrevet i traktaten, i stedet for de traktatbrudsprocedurer, som er fastsat i traktatens artikel 169 eller artikel 93, stk. 2, andet afsnit.

10 Herom fastslog Retten i præmis 59, at proceduren var lovlig, da formålet med artikel 2 i konklusionerne til TWD II- og TWD III-beslutningerne ikke var at fastslå, at TWD I-beslutningen var tilsidesat, men at forhindre, at der blev udbetalt ny støtte, som fordrejede konkurrencen på en måde, der stred mod den fælles interesse.

11 Heraf konkluderede Retten i præmis 63, at Kommissionen var kompetent til at vedtage artikel 2 i konklusionerne til TWD II- og TWD III-beslutningerne.

12 Hvad angår anbringendet om, at der var sket en tilsidesættelse af kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, havde appellanten kritiseret Kommissionen for ikke at have taget hensyn til, at der verserede en national tvist om det samme spørgsmål, og for at have tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

13 Herom fastslog Retten i præmis 66, at den omstændighed, at der verserede en national tvist vedrørende tilbagebetalingen af TWD I-støtten, ikke påvirkede Kommissionens kompetence til at vedtage de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at konkurrencen inden for Fællesskabet ikke fordrejes, hvorfor Kommissionen ikke havde gjort indgreb i medlemsstaternes kompetence.

14 Som følge heraf fandt Retten i præmis 71, at Kommissionen ikke efter fællesskabsretten var forpligtet til at afvente udfaldet af den nationale retstvist, førend den

vedtog artikel 2 i de omhandlede beslutningers konklusioner, og at enhver anden fortolkning ville berøve traktatens artikel 92 og 93 deres tilsigtede virkning.

15 Retten forkastede således de nævnte anbringender.

16 Hvad angår appellantens anbringender om, at selskabet ikke havde opnået nogen konkurrencefordel på grund af TWD I-støtten, da midlerne var blevet anvendt og lånene tilbagebetalt, og om, at Kommissionen ikke havde opgjort den hævdede konkurrencefordel i tal, hvorfor det ikke var muligt at verificere Kommissionens påstand i TWD II-beslutningen om, at virkningen af TWD I- og TWD II-støtten indebar en subventionsækvivalent på 29%, fastslog Retten i præmis 83, at appellanten ikke havde påvist, at Kommissionen havde udøvet et åbenbart urigtigt skøn, hvorfor Retten også forkastede dette anbringende.

17 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet forkastede Retten tillige dette anbringende i præmis 97 med den begrundelse, at appellanten ikke havde ført bevis for den forudsætning, som selskabets argumentation var baseret på, nemlig at værdien af den samlede TWD II- og TWD III-støtte var større end værdien af TWD I-støtten.

18 Retten forkastede endvidere i præmis 103 anbringendet om, at TWD I-støtten var ulovlig, da appellanten ikke havde anlagt sag til prøvelse af beslutningen herom inden for den fastsatte frist.

Appellen

19 Til støtte for appellen, hvormed den appellerede dom påstås ophævet, har TWD fremført følgende seks anbringender:

— For det første har Retten anlagt en urigtig retsopfattelse ved at fortolke de omtvistede beslutningers indhold og rækkevidde uden at tage hensyn til den af Kommissionen anvendte ordlyd.

— For det andet har Retten anlagt en urigtig retsopfattelse ved at fastslå, at Kommissionen handlede inden for rammerne af sin kompetence, selv om den reelt ikke havde nogen kompetence til at udstede et forbud vedrørende udbetalingen af TWD II- og TWD III-støtten, da en sådan fremgangsmåde ikke har nogen retlig hjemmel.

— For det tredje har Retten overset, at Kommissionen ved at følge denne fremgangsmåde tilsidesatte princippet om fordelingen af kompetencen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne med hensyn til statsstøtte. Denne kompetencefordeling er nemlig kendetegnet ved, at beslutningerne træffes på fællesskabsplan, men at de nationale myndigheder påser deres gennemførelse og herved anvender national forvaltningsret.

— For det fjerde har Retten overset, at Kommissionen begik magtfordrejning, idet den forsøgte at lægge pres på TWD ved at udstede et forbud mod udbetalingen af den nye støtte, så længe den gamle støtte ikke var tilbagebetalt.

— For det femte har Retten fejlagtigt anerkendt Kommissionens konstatering af, at den nye og den gamle støtte i forening fordrejede konkurrencen på en måde, der stred mod Fællesskabets interesse.

— Endelig har Retten tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at basere sig på støttebeløbenes størrelse i stedet for på deres faktiske værdi.

Første anbringende

20 Med det første anbringende foreholder appellanten Retten at have anlagt en urigtig retsopfattelse ved selv at fastlægge de omtvistede beslutningers indhold og rækkevidde uden at tage hensyn til den af Kommissionen anvendte ordlyd. Kommissionen har nemlig ifølge appellanten udtrykkeligt og ubetinget fastslået i artikel 1 i TWD II- og TWD III-beslutningerne, at den omhandlede støtte var forenelig med fællesmarkedet, og har dernæst ved artikel 2 forbudt udbetaling af støtten af grunde, som ikke vedrører støttens lovlighed som sådan. Retten fastslog fejlagtigt i den appellerede doms præmis 51 og 52, at der var en forbindelse mellem de to beslutningers artikel 1 og 2, og henviste til støtte herfor til beslutningernes betragtninger, idet den anførte, at beslutningernes konklusioner måtte læses i sammenhæng, således at spørgsmålet om støttens forenelighed med fællesmarkedet måtte anses for at være blevet gjort betinget. Hermed har Retten efter appellantens opfattelse anlagt en ny fortolkning, som er uantagelig, da betragtningerne til en beslutning kun tjener til støtte ved fortolkningen af beslutningen, men ikke fuldstændigt kan ændre dennes retlige indhold.

21 Det bemærkes hertil, at man ikke kan udskille en retsakts konklusion fra dens betragtninger, hvorfor den om nødvendigt må fortolkes under hensyntagen til de betragtninger, som har ført til dens vedtagelse.

22 Retten har derfor ikke anlagt en urigtig retsopfattelse. Det fremgår klart af de passager i TWD II-beslutningen, som Retten har citeret i den appellerede doms præmis 47-50 — hvilke passager næsten har helt samme ordlyd i TWD III-beslutningen — at Kommissionen i de to beslutninger ønskede at drage de nødvendige følger af den samlede virkning af den konkurrencefordrejning, der beroede dels på TWD I-støtten, dels på TWD II- og TWD III-støtten. På grund af den klare og helt utvetydige begrundelse, som Kommissionen har givet herfor, er det i denne forbindelse uden betydning, at konklusionen i de to beslutninger er opdelt i to artikler, hvoraf den ene fastslår, at TWD II- og TWD III-støtten er forenelig med fællesmarkedet, mens den anden udsætter udbetalingen af støtten, indtil TWD I-støtten er tilbagebetalt.

23 Det første anbringende må derfor forkastes.

Andet, tredje og fjerde anbringende

24 Det andet, tredje og fjerde anbringende vedrører ét og samme klagepunkt, nemlig at Retten har anlagt en urigtig retsopfattelse ved at fastslå, at Kommissionen holdt sig inden for rammerne af sin kompetence og ikke gjorde sig skyldig i magtfordrejning ved at udsætte udbetalingen af den nye støtte, indtil den gamle TWD I-støtte var tilbagebetalt. Disse tre anbringender bør derfor behandles under ét.

25 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af de ovennævnte konstateringer i forbindelse med behandlingen af det første anbringende, at Retten med føje kunne fortolke TWD II- og TWD III-beslutningerne således, at den nye støtte ikke kunne anses for forenelig med fællesmarkedet, så længe den gamle, ulovlige støtte endnu ikke var tilbagebetalt, da støtten under ét medførte en væsentlig fordrejning af konkurrencen inden for fællesmarkedet. Den omstændighed, at den ulovlige støtte ikke var tilbagebetalt, var derfor et spørgsmål, som vedrørte selve realiteten i den trufne beslutning, og som Kommissionen med føje tog hensyn til ved undersøgelsen af, om den nye støtte var forenelig med fællesmarkedet, hvorfor bestemmelsen om at udsætte udbetalingen af den nye støtte ikke blot kan anses for et tilbagesøgningspålæg.

26 I den forbindelse fremhæves, at Kommissionen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, har ansvaret for, med forbehold af Domstolens prøvelsesret, at gennemføre en særlig procedure, som omfatter en løbende undersøgelse og kontrol med de støtteforanstaltninger, som medlemsstaterne påtænker at træffe (se dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, og af 4.2.1992, sag C-294/90, British Aerospace og Rover mod Kommissionen, Sml. I, s. 493, præmis 10). Navnlig har Kommissionen efter traktatens artikel 92, stk. 3 — som finder anvendelse på de i sagen omtvistede beslutninger — meget vide skønsbeføjelser, som bl.a. indebærer en vurdering af de økonomiske og sociale faktorer, der kommer i betragtning på fællesskabsplan (se dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen a.st., præmis 49). Når Kommissionen undersøger, om en statsstøtte er forenelig med fællesmarkedet, skal den tage hensyn til alle relevante forhold, herunder i givet fald den sammenhæng, hvori statsstøtten indgår, og som allerede er blevet vurderet i forbindelse med en tidligere beslutning, samt de forpligtelser, denne tidligere beslutning måtte medføre for en medlemsstat (dom af 3.10.1991, sag C-261/89, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4437, præmis 20).

27 Følgelig har Retten ikke anlagt en urigtig retsopfattelse ved at fastslå i den appellerede doms præmis 56 og 59, at Kommissionen handlede inden for rammerne af sin kompetence ved at tage hensyn dels til den eventuelle samlede virkning af den tidligere TWD I-støtte og den nye TWD II- og TWD III-støtte, dels til, at den gamle TWD I-støtte ikke var blevet tilbagebetalt.

28 Da Kommissionen med sine beslutninger således ikke overskred rammerne for sin skønsbeføjelse, kan beslutningerne ikke blive ulovlige alene af den grund, at appellanten betragtede dem som et pressionsmiddel til at sikre tilbagebetalingen af de beløb, som appellanten uretmæssigt rådede over. Som Retten med føje fastslog, følger heraf ikke, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

29 Da Kommissionen har handlet inden for rammerne af sin kompetence, er det ligeledes udelukket, at den samtidig har gjort indgreb i medlemsstaternes kompetence.

30 Følgelig må det andet, tredje og fjerde anbringende forkastes.

Femte anbringende

31 Med det femte anbringende foreholder appellanten Retten for i den appellerede doms præmis 83 fejlagtigt at have stadfæstet Kommissionens beslutninger på de punkter, hvori Kommissionen fastslog, at TWD II- og TWD III-støtten i forening med TWD I-støtten fordrejede konkurrencen på en måde, der var i strid med Fællesskabets interesse. Appellanten har herved anført, at selskabet ikke opnåede nogen konkurrencefordel som følge af TWD I-støtten, da midlerne herfra var blevet anvendt og lånene tilbagebetalt. Der er derfor ikke sket nogen konkurrencefordrejning, da appellanten under alle omstændigheder ikke har kunnet opnå en konkurrencefordel i strid med fællesskabsretten: Såfremt den nationale ret nemlig fastslår, at den gamle støtte skal betales tilbage, vil samtlige tildelte ydelser blive tilbagebetalt. I modsat fald — dvs. såfremt den nationale ret anerkender, at selskabet havde en berettiget forventning — er de tildelte ydelser ikke i strid med fællesskabsretten, da princippet om beskyttelsen af en berettiget forventning også må anerkendes i fællesskabsretten.

32 Hertil bemærkes, at det fremgår af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen samt af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift nøjagtigt skal angive, hvilke dele af dommen som anfægtes, samt de retlige argumenter, der påberåbes til støtte for dommens ophævelse (se kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 29, og dom af 17.4.1997, sag C-138/95 P, Campo Ebro m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2027, præmis 60).

33 I denne sag må det konstateres, at appellanten blot har gentaget de argumenter, selskabet allerede har fremført ved Retten, og som denne forkastede i den appellerede doms præmis 82-85, og ikke har forsøgt at godtgøre, at Retten anlagde en urigtig retsopfattelse ved vurderingen af de faktiske omstændigheder. Med dette

anbringende ønskes der følgelig reelt en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket ikke ligger inden for Domstolens kompetence.

34 Som følge heraf må dette anbringende afvises fra realitetsbehandling.

Sjette anbringende

35 Appellantens sjette anbringende er, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat, fordi værdien af TWD II- og TWD III-støtten langt overstiger værdien af TWD I-støtten. Ifølge appellanten har Retten her fejlagtigt baseret sig på støttebeløbenes størrelse i stedet for at basere sig på deres faktiske finansielle værdi. Følgelig var Kommissionens beregningsmetode fejlagtig.

36 Også med dette anbringende gentager appellanten blot de argumenter, som selskabet allerede har gjort gældende ved Retten, og som denne forkastede i den appellerede doms præmis 94-97, hvori den fastslog, at de beregninger, hvorpå appellanten baserede sin argumentation, var fejlagtig. Der ønskes altså også med dette anbringende, i lighed med det foregående, blot en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder, uden at der anføres nogen retlige argumenter.

37 Følgelig må dette anbringende afvises fra realitetsbehandling af de samme grunde som i præmis 33.

38 Det følger af samtlige de foregående betragtninger, at appellen i sin helhed må forkastes.

Sagens omkostninger

39 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale omkostningerne under appelsagen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Kakouris

Kapteyn Gulmann Jann

Ragnemalm Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. maj 1997.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident